

De Duivelse raadslag

Eens hielden de duivelen tezamen raad hoe zij de mensen op aarde van hun Schepper af konden houden. En welke methode de beste zou zijn om de mensen blijvend in de houtgreep te nemen. Na korter of langer beraad slaagden zij erin eenparig het besluit te nemen, dat zij, door beslag te leggen op de menselijke geest, het beste resultaat zouden bereiken. Immers, de menselijke geest is het centrale punt waar alles bij de mens om gaat, waarmee men hem in een waan kan brengen en houden dat het goed met hem staat, hoewel de realiteit anders is. Vanaf het begin in het Paradijs heeft satan het erop toegelegd beslag te leggen op de menselijke geest. Eenmaal daarvan in bezit, houdt hij het mensdom in zijn greep. Hij legt de mensen zijn wil op, en zij voeren die uit alsof het zo hoort. Het gaat satan om onze hersens. Wanneer hij die heeft, volgt de rest vanzelf.

De duivelen beraadslaagden als volgt: *“Laten wij vooral inspelen op de religieuze gevoelens der mensen en hun een heerlijke hemel voor ogen schilderen als beloning voor trouwe godsdienstigen, en laten we hen dreigen met een eeuwig brandende hel, om hen af te schrikken en angstig te maken. Laten we een geestelijke stand met imponerende kerken en diensten in het leven roepen, om de mensen in de waan te laten dat men zélf nog iets voor zijn heil moet doen. De geestelijken dienen vooral het geweten van de mensen in slaap te sussen, hen zachte woorden toe te spreken en vooral niet met de feiten der waarheid confronteren. De mensen dienen vooral aangespoord te worden wettische werken te verrichten. De geestelijken moeten daartoe een verwrongen en foutief Godsbeeld de mensen inprenten, zodat het onmogelijk is dat men zich tot de ware Elohim zou wenden om zich te bekeren. Wij, de duivelen, dienen als sterkgewapenden vooral zorg te dragen dat álles in zoete rust en vrede blijft in de hof der mensen. Luk.11:21.*

Waarmee kunnen wij als duivelen de mensen het beste misleiden, anders dan door de waarheid af te zwakken, reële zaken in een irreëel daglicht te plaatsen, en hen bezig te houden met dingen die zij niet zien (het bovennatuurlijke) en dingen die onaantoonbaar en onaanwijsbaar zijn. Laten wij dat ‘geloof’ noemen, en hen aanraden dát te ‘geloven’, en daaraan de beloning te verbinden dat ze naar de hemel zullen gaan. Dat zal ons best gelukken. Wij dienen hen altijd in het ongewisse te laten. Zekerheid kunnen we hen niet aanbieden, maar we dienen wél te doen als of wij zekerheid hebben aan te bieden. We moeten hen blij maken met onwezenlijke zaken. Wij dienen de waarheid in stukjes te hakken dmv. de filosofie, en alles onder te verdelen, zodat er van éénheid geen sprake meer

is. Elk mens kan dan zijn eigen graantje uit de veelheid oppikken en er zich mee in de waan houden eenmaal een goed levenseinde te verkrijgen. Kom aan, beste kameraden, aan het werk, de oogst is groot, en wij zijn met velen! Laten we de mensen insprireren zodat zij systemen en kerken gaan bouwen, tempels en heiligdommen, zodat wij erin slagen hen in onze val te houden. Laten wij hen bovenal bang maken dat er buiten de door henzelf opgerichte kerken géén zaligheid is. Laten wij onszelf vermommen als schapen, hoewel wij wolven zijn. Laten wij brillen vervaardigen en die de mensen opzetten, zodat zij door ónze bril de wereld en al wat daarin is bezien, vertekend als een karikatuur. Ons duivelse dilemma zál slagen, want zelfs in het Paradijs slaagden wij erin de kersverse mensen om de tuin te leiden, laat staan dat wij hun vergiftigde nageslacht niet in onze macht zouden kunnen houden”.

Zo gezegd, zo gedaan!

Hoe zijn kerken als systemen ontstaan?

Mensen zijn bezig met de Schepper, met de verlossing in Christus, met de Bijbel, met het geloof, met de dingen van het tijdelijke leven, met het welzijn van het individu en de gemeenschap. En met dat bezig zijn worden er tegelijk speculatieve systemen en stelsels uitgedacht en opgebouwd, die al de zaken waarmee men bezig is, zodanig vertalen dat een groot aantal mensen erin geloven en er vertrouwen in stellen. Mensen verenigen zich met de uitgangspunten en meningen van de stelsels en systemen en voelen zich daarin min of meer geborgen. Men vindt aldaar een zekere gemoedsrust op de vermoeiende aarde.

Door de geschiedenis heen zijn er vele stelsels en systemen geweest, en ook in onze tijd ontbreekt het daaraan niet.

De kerken zijn o.a. zo'n stelsel of systeem, waarin men eigen wetten en regels heeft. Zo'n stelsel is een levensterrein waarin begrenzings, verplichtingen en dergelijke de atmosfeer bepalen. Zodra de begrenzings in gevaar komen opgeheven of verplaatst te worden, dreigt het systeem in te storten, waarvoor de handhavers en eters ervan doodsbenauwd zijn.

Begrenzings houdt in, dat mensen in hun gemaakte stelsel toch beperkt zijn en blijven in hun bewegingsvrijheid, maar dat op de koop toenemen. Ze accepteren het als een noodwendigheid. Binnen een stelsel zijn er altijd stromingen Er zijn twee hoofdstromingen, waarvan de ene behoudend is en zich strak aan de uitgezette grenzen wil houden. De andere stroming is

progressief en hervormingsgezind en wil weleens over de grenzen heen kijken.

Wanneer beide stromingen in evenwicht met elkaar zijn, is er niets of weinig nieuws te melden. Het stelsel houdt de mensen in rust, en zij leven vredig samen voort. En iedereen die zich binnen het stelsel veilig voelt, zal het wel laten om het stelsel aan te tasten of te bekritisieren.

Binnen de beide stromingen is er echter altijd weinig of geen behoefte aan werkelijkheids vragen, het hoe en het waarom het stelsel er is en wat het wil en waarop het berust. **“Laten wij de mensen met pure rechtzinnigheid bezig houden, en zo Schriftgetrouw zijn als het maar kan. Alleen mogen zij niet de wáre betekenis van de woorden en beloften der Schrift verstaan”.**

Wat is immers het waarheidsgehalte van een stelsel en wat zijn de uitgangspunten, de belijdenissen en dergelijke?

Wanneer er échte hervormingsgezinden opstaan zoals Johannes Huss, Luther en Karlstadt, Bruno, Copernicus, Galilei, etc., met de waarheidsvraag in hun mond, betekent dat een grote dreiging voor het stelsel. Dan mobiliseren zich alle behoudende krachten, om hun stelsel in bescherming te nemen en veilig te stellen. Meestal geschiedt dat door alle kritiek dood te zwijgen of als onzin af te doen. Men wil best nog wel op vragen ingaan, hervormingen aanbrengen, indien het fundament van het stelsel maar nooit ter discussie wordt gesteld! Wee degene die de waarheidsvraag aangaande het fundament van het stelsel durft op te werpen!

De vraag, met het oog op de kerken, mag gesteld, of ‘Jezus’ een gestructureerde en georganiseerde godsdienst heeft gewild en opgericht, met gebouwen en een geestelijke stand? Heeft JHWH een kerk als organisatie nodig? Heeft Hij een zichtbare organisatie in het leven geroepen om Zijn belangen op aarde te behartigen? Stelde de Heiland een bestuurlijk lichaam in? Nee! Niets van dat alles!

Hij heeft daarentegen aan elke gelovige het gezantschap gegeven, een getuige van Hem te zijn, behorend tot een koninklijk priesterdom, een heilig en verkregen volk, 2Cor.5:20. Was dan de rol welke de apostelen in Jeruzalem hadden niet die van een bestuurlijk orgaan? Hand.15:1-35. Nee, juist de oudsten in de grote vergadering wijzigden hun standpunten en schreven daarna hun geloofsbrieven. Elohim handelt altijd **rechtstreeks** met Zijn volk en gelovigen.

Na het heengaan der apostelen verrezen er vele religieuze organisaties, doordat het ware geloofsleven taande en ging ontbreken. Men kon zich niet

meer de oorspronkelijke betekenis der samenkomsten indenken, zodat de samenkomsten meetings werden in zichzelf. Ongelovigen kregen zelfs een stem in het kapittel en konden in de organisatie deelnemen. Schijnchristenen deden hun intrede, en er werden kerken opgericht naar het voorbeeld van de synagoge. Daarin konden eigen eer, gewin, macht, etc., zich ontwikkelen tot schrikbarende hoogten. Wolven kwamen binnen en aten de kudde op, Matth.7:15, 24:11.

De naam “kerk”, is afgeleid van het Griekse kuriake, wat wijst op het eigendom-zijn van de Kurios. Kurie is in de R.K.Kerk de pauselijke regering, zij die het kerkelijk bestuur uitoefenen. Het woord “kerk” komt niet in de Bijbel voor. De Schrift spreekt altijd over “gemeente”. De gemeente in het O.V. is de volksvergadering van Israël, en in het N.V. betreft de Gemeente een speciale groep uit de volksvergadering van Israël. Die groep zal leiding geven aan het herenigde Israël der twaalf stammen tijdens het Messiaans Vrederijk. Die groep is de Gemeente, de Eerstelingen, Col.1:18, Hebr.12:23, Ef.5:32. Het woordje “kerk” heeft misleidend gewerkt, eeuwenlang.

De kerk werd organisatie

Een organisatie is niemand. Een partij is niemand. Een kerk is niemand. Een bevoegd gezag is niemand. Alleen personen zijn iemand.

Dat hebben wij kunnen zien toen direct naar de tweede wereldoorlog de nazi’s werden berecht. De Nazi-partij werd voor het internationaal gerecht gedaagd voor begane oorlogsmisdaden. En wie verschenen er voor de rechtbank? Het Nazi-hoofdkwartier? De Nazi-partij? Nee, er verschenen personen, die verantwoordelijk waren geweest voor het doen en laten van de partij. Deze personen konden worden berecht. Een partij kan niet berecht worden.

De Heiland heeft nooit een kerk of organisatie ingesteld, noch een stelsel in het leven geroepen. Hij kan immers in het laatste oordeel geen kerk dagvaarden, geen organisatie of stelsel ter verantwoording roepen. Nee, alleen personen! Dus dient een waar gelovige geen lid te zijn van enige organisatie, van een kerk of wat al meer. Hij dient vrij te zijn.

Johannes 8:36 Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn. De mensen willen wat. Zij zien graag iets voor ogen, om gestalte te geven aan hun gevoelens. Men wil godsdienstig zijn. En dan gaat het juist mis. Niet onze gevoelens, niet onze vormgeving, niet ónze godsdienstigheid, zal ons helpen de weg tot Elohim te vinden, vrede met Hem te maken.

Zijt gij een lidmaat? Zo ja, waarvan? Dat mag alleen van Christus’ Gemeente zijn. Alle andere lidmaatschappen zijn onjuist. Tegenwoordig kan men

lidmaat worden van kerken zónder het wáre geloof te belijden. De leiders van deze kerken weten dat de ware gelovigen nagenoeg uitgestorven zijn als “gouden schilden van Salomo”, en daarvoor in de plaats nemen zij dan de “koperen schilden van Rehabeam”, door ongelovige lidmaten aan te nemen. Deze lidmaten doen uiteraard géén geloofsbelijdenis, maar belijden slechts de “waarheid die alhier geleerd wordt”. (Dit vindt plaats o.a. in Gereformeerde Gemeenten).

Geloofs zekerheid en heilsorde

Voorop het terrein van de geloofs zekerheid en de orde waarin Elohim in Christus het heil toepast, heeft de duivel ontzettend grote verwarring gezaaid. Hij is er slechts bij gebaat als álle mensen die met het Evangelie in contact komen, met een kluitje in het riet worden gestuurd. Vandaar dat de satan een heel leger predikanten en geestelijken erop na houdt en hen rijkelijk voorziet van gaven, geld, eer en goed, zodat zij het volk kunnen voorgaan in het schijngoede. Zekerheid van je behoud en zaligheid? Nee, dat kan Rome niet garanderen. Rome heeft wel prachtige kathedralen, imponerende koorzang, en een liturgie wat een spiegelbeeld zou moeten zijn van het hemelse. Maar zekerheid, nee, dat kan Rome niet verschaffen, noch verzekeren.

En de protestanten, hoe staat het met hen? Welnu, het moet helaas gezegd dat de duivelen nog méér van de Bijbel geloven en ervoor sidderen, dan de protestanten. De hemel verkwikt niet meer en de hel verschrikt niet meer. De protestanten zijn dood gepreekt. Ze zijn totaal murw gemaakt door de verkiezingsleer van Augustinus en Calvijn. Ze zeggen allemaal dat “God het moet doen”. En dat is ten dele waar. Dat er een eis tot bekering is, daar hoor je bijna niet over. En wie is er nog ongerust dat het niet goed gaat met een mens zoals hij is geboren? De geestelijken hebben een soort wedergeboorte en levendmaking uitgevonden wat helemaal geen wedergeboorte en levendmaking is. Zij hebben van de orde des heils een “weg” des heils gemaakt, waarop men allerlei kruispunten, rotondes en zogenaamde standen heeft uitgezet, waarlangs een in hun ogen “levendgemaakte” zondaar dient te gaan, om ooit behouden te kunnen worden. Zekerheid van zijn behoud? Nee, dat zou slechts weggelegd zijn voor een enkeling. Zo ver zou lang niet iedereen komen. Door het geloof als éénheid in twee delen te breken, ontstond het duivelse dilemma dat het geloof in abstracto het “wezen” zou zijn, waarin wél de zekerheid aanwezig is, en dat er in concreto een “welwezen” zou zijn, waarin niet iedereen de zekerheid zou hebben, om te kunnen zeggen met hart en mond wat in Zondag 1en 7 van de Heidelbergse Catechismus staat:

Wat is uw enige troost, beide in het leven en sterven?

Dat ik met lichaam en ziel, beide in het leven en sterven, niet mijn, maar mijns getrouwen Zaligmakers Jezus Christus eigen ben, die met Zijn dierbaar bloed voor al mijn zonden volkomen betaald en mij uit alle heerschappij des duivels verlost heeft, en alzo bewaart, dat zonder de wil mijns hemelsen Vaders geen haar van mijn hoofd vallen kan, ja ook, dat mij alle ding tot mijn zaligheid dienen moet, waarom hij mij ook door Zijn Heiligen Geest van het eeuwige leven verzekert, en Hem voortaan te leven van harte willig en bereid maakt.

Wat is een waar geloof?

Een waar geloof is niet alleen een stellig weten of kennis, waardoor ik alles voor waarachtig houd, dat ons God in Zijn Woord geopenbaard heeft, maar ook een vast vertrouwen, hetwelk de Heilige Geest door het Evangelie in mijn hart werkt, dat niet alleen anderen, maar ook mij vergeving der zonden, eeuwige gerechtigheid en zaligheid van God geschonken is, uit louter genade, alleen om der verdienste van Christus' wil.

Tegenwoordig is iemand die veel twijfelt in de bevindelijk-gereformeerde opvatting, een groot gelovige. Hoe meer men twijfelt, des te beter draagt men het kenmerk een gelovige te zijn.

En op deze wijze sleept de duivel de grote vangst der mensen in zijn sleepnet achter zich aan en zijn er slechts héél weinigen die wérkelijk tot het ware geloof komen en die mogen roemen in die gelukzalige en standvastige zekerheid, zoals wij de Bijbelheiligen horen spreken en getuigen: “Ik weet in wie ik geloofd heb en ben verzekerd dat noch leven noch dood mij zal kunnen scheiden van de liefde Gods in Christus mijn Heiland”.

Kijk, dat zijn dingen waaraan de duivel en zijn handlangers een grote hekel heeft, want hij weet dat dát alleen anderen jaloers kan maken. De schrik der hel en de vlammen van de vuurpoel maken niemand jaloers, doen het harde hart van een mens niet stuk breken. Het is juist de kracht van de waarheid, de roem der hoop, het getuigenis van de Geest in de mens, wat aanstekelijk werkt op anderen. En dat tracht de satan te voorkomen. Geef het volk er maar een beetje surrogaat voor in de plaats en houdt hen in het ongewisse!

“Laten wij, zo beraadslaagden de duivelen, de mensen het spel der vermommings vroeg aanleren. Dan kunnen zij zich ánders voordoen dan ze in werkelijkheid zijn. Dat heeft grote voordelen, want daarmee kunnen zij al hun boze werken bedekken achter een vroom gelaat en zwart gewaad. En de mensen zelf krijgen er het gevoel door superieur te zijn, dat Elohim wel tevreden met hun brave gedrag mag zijn, etc.”.

De helle-prediking: De duivelen vergaderden verder en zeiden tegen elkaar dat de mensen het beste murw konden worden gemaakt door een scherpe wetsprediking, althans wat wij een wetsprediking noemen, want in werkelijkheid is het een bangmakerij met de brandende hel, zoals die in de gedachtewereld der rabbijnen en Griekse filosofen bestaat, maar geen werkelijkheid is. *“Laten wij de hersenen van de mensen verstoren, door het angstig te maken, en hun daarna een oplossing aandragen, die zij gaarne bereid zullen zijn te accepteren op ónze voorwaarden”*. Zo gezegd, zo gedaan.

De geestelijken en politici maken gaarne gebruik van dit duivels advies. Zij maken de mensen angstig en in een staat van opwinding. Daarna kunnen zij hún geloofsopvattingen of doctrines gemakkelijk inprenten. Vooral wanneer er rampen of erge dingen zijn gebeurd, zijn de mensen onder een ‘petje te vangen’. De methode die de Spaanse Inquisitie tijdens hun ‘bekerings-campagne’ gebruikte, verschilt weinig van die der communisten, waarbij men lichamelijk geweld geoorloofd acht.

Ook in protestantse kringen is de prediking van de hel veel gebruikt, en wordt deze nog gebruikt om de mensen de stuipen op het lijf te jagen. Volgens Jonathan Edwards kon de wereld best in een vloeibare bol vuur worden veranderd, waarin de goddelozen zouden worden geworpen. Hun tongen, ingewanden, etc. zouden dan vol vuurs zijn. Dat vuur zou zó heet zijn dat de rotsen ervan zouden smelten. En dat niet voor een jaar. Nee, voor miljoenen jaren, eeuwig en voor altijd, eindeloos. Ook zouden de verdoemden voor altijd gemarteld worden in de tegenwoordigheid der gezaligden. Door de aanblik van de ellende der verdoemden, zou juist hun liefde en dankbaarheid voor hun verlossing en verkiezing des te groter worden. Aldus Edwards.

Je vraag je toch wel even af hoe mensen en predikers in zulk een onbijbelse voorstelling kunnen geloven, en hoe zij dat met enthousiasme anderen kunnen voorhouden. Edwards en ook John Wesley zagen in hun helleprediking het toepassen van de Wet. Maar dat is toch heus wel iets anders!

Edwards greep vooral plotselinge sterfgevallen aan om zijn helleprediking des te meer effect te geven. Op verschillende manieren trachtte hij de mensen murw te maken, zodat ze om bekering en vergeving gingen bidden. Er waren er echter ook velen die tot zelfmoord overgingen. En dat kan en mag nooit het doel van de prediking zijn! Wel predikte Edwards altijd de ontsnapping, de uitweg in Christus als Verlosser.

Wij zullen niet ontkennen dat er geen ware bekeringen zijn voortgekomen uit de prediking van Edwards en Wesley en anderen die er een helleprediking op na hielden. Alleen is het middel niet in overeenstemming met het Evangelie. Charles G. Finney spoorde de mensen aan om door een verrekijker eens in de hel te kijken en daar de verdoemden te horen schreeuwen. Daarna dienden de mensen met dezelfde verrekijker eens in de hemel te kijken, waar de godzaligen waren in lange witte klederen, met harpen en gezang..

Wij zien dat theologen en politici met de hitte der hel en met de kou van de Goelag-Archipel velen miljoenen hebben bedreigd. En met “succes”(?).

Wel merkte Finney op dat wij in de Bijbel nooit lezen van langdurige schuldgevoelens, lange overtuigingen van zonde, maar dat alle bekeringen in de Bijbel plotseling waren, kort en krachtig.

Finney dacht dat hij de fatsoenlijke Amerikaanse burgers eerst tot de overtuiging moest brengen dat zij een zondig leven hadden geleid, en zij dus onherroepelijk in de hel zouden belanden, vóórdat hij hen ertoe zou kunnen bewegen om een vorm van godsdienstige verlossing aan te nemen.

De “Excercises” (oefeningen) van Ignatius van Loyola (oprichter der Jezuïeten-orde) zijn een meesterwerk om dwalende, wispelturige mensen te onderwerpen. Steeds wordt een meedogenloos beroep gedaan op de schaamte en doodsangst van de mensen, en daarna wordt de liefde getoond. Ignatius laat de mensen de ontzaglijke vlammen van de hel zien en de zielen die reeds door de vuurmassa worden omvat. Kijk, roept dan pater Raimon, kijk hoe de ongelukkige schepsel zich in allerlei bochten wringen in de laaiende vlammen, hoe hun haren recht overeind staan, hoe hun ogen uit hun kassen puilen, hoe verschrikkelijk dit is om te zien, hoe zij zich in hun handen bijten, terwijl het zweet van doodsangst van hun lichaam stroomt. De vlammen dringen hun keel binnen, hun aderen, hun spieren en ingewanden.

Door dit doeltreffende middel hebben de Jezuïeten eeuwenlang hun macht en terreur uit kunnen oefenen.

George Whitefield (een methodist prediker) gaf toe toen hij oud was dat Wesley verstandiger had gewerkt dan hij, door meer nazorg te verlenen aan pasbekeerden. Wesley organiseerde zijn bekeerlingen in groepen van ten hoogste 12 personen. Wiens bekering hem niet goed toescheen, werd uit de groep verwijderd. Wie het niet met hem eens was, werd eveneens verwijderd. Wesley zei dat een prediker die als een apostel kon prediken en niet zijn bekeerlingen goed opvoedde, hen voor de duivel verwekte.

John en zijn broer Charles Wesley waren reeds eenvoudige predikanten, die weinig of geen succes hadden. Totdat zij met ene P. Böhrer in aanraking

kwamen, waar zij bekend werden met de verlossing alleen door het geloof in Christus. Daarna ontdekten zij een bekeringsmethode die veel succes bleek te hebben. Men begon emotionele spanningen op te roepen. Het hellevuur speelde daarin een hoofdrol. De hoorders werden met het vuur der hel geconfronteerd. Iedereen moest heel direct de beslissing maken, want over enkele minuten zou men wel een ongeluk kunnen krijgen, en zou men regelrecht in de vuurpoel kunnen belanden. Deze voortdurende prediking van het hellevuur wekte angstgevoelens op in de mensen, daarna suggesties, die de gehele menigte hoorders overviel. Wesley probeerde eerst zijn gehoor te boeien, om daarna op hun gevoelens in te kunnen werken. Sommigen vielen in doodsangst voor hem neer, die daarna weer opstonden en jubelend naar huis gingen. (voor hoe lang?)

Wesley bleek een geweldig acteur te zijn. Hij kon zijn preken uit z'n hoofd opzeggen, en tegen het eind van zijn preek verhief hij zijn stem en declameerde met grote geestdrift. Dit lijkt op verstandelijke indoctrinatie, op geestes-beïnvloeding.

De apostelen deden het anders, door de heilige Geest gedreven. Zie de rede van Petrus. Deze had een geweldige uitwerking, impact op de hoorders. De doeltreffendheid van Petrus' woorden, de waarheid ervan trof de mensen in hun binnenste. Dat was géén hellepreek! Petrus wees hun op het feit dat zij de moordenaars waren van hun eigen Verlosser. Hij liet hun zien wie het was die zij omgebracht hadden. Zij waren medeplichtigen. En dit trof hun harten, waarop zij gingen uitroepen: Mannen broeders, wat moeten wij doen ...?

De heilige Geest gebruikte bij de bekering van Paulus niet zulke helletoestanden om hem van zijn dwaalweg af te brengen. De Geest doet de mens

inzien wie hij is en waar men mee bezig is, de heilloze weg, en daarvan brengt de Geest de mens af. Daarbij kunnen wel psychische remmingsverschijnselen optreden, zoals bij Paulus de schellen op zijn ogen, en dat hij niet at en dronk. Maar die zijn niet lang, want nadat Ananias hem de handen had opgelegd, verdwenen deze verschijnselen.

Ook onze Heiland predikte eenvoudig het Rijk van Elohim, met de eis tot inwilliging en

John Wesley in "actie" met een ter dood veroordeelde, die op weg is naar de galg.

bekering. In het boek Handelingen worden vele en plotselinge bekeringen beschreven, waarvan sommigen massaal. Daarbij ontstaan soms grote inwendige spanningen, zelfs bij de meest evenwichtige personen, zodat er symptomen van angst en benauwdheid vallen waar te nemen. Maar deze zijn niet doelloos en blijken niet vruchteloos. Ze brengen de mens tot zelferkenning en zelfovergave. Het is niet slechts een opwinding, die weer weg-ebt.

Wesley kon bij sommige type mensen door zijn prediking zulk een toestand van opwinding veroorzaken, dat er in hun hersens een remming intrad en er een inzinking op volgde. Vooral bij melancholische mensen heeft de helleprediking vat op hun angstgevoelens, en dat is uiterst gevaarlijk. Momenteel kan men via mesaline en lysergisch zuur de mensen tot mystieke bezetenheid brengen. Maar wat baat dat een mens? Wat baat het de mens als hij via de methode der Jezuïeten om door middel van religieuze emoties op te wekken zich tot een systeem bekeert? Dan wordt men hooguit een systeem-denker. Wesley zelf zag in zijn vele bekeringen wel Gods hand. Wel moet gezegd dat deze predikers nog met vuur spraken, al dan niet eigen of hemels vuur. Momenteel zou je de meeste predikers een steek in hun rug willen geven, daar zij zonder enige geestdrift en vuur spreken. Tegenwoordig gooien sommige predikanten het net over een andere boeg, en dat is even gevaarlijk. Zie RD.25-5-2001, de Hervormde Jongerendag. Ds. W. Markus: *"Wat is de hemel van God mooi. Terwijl de vreugde in het hart stroomt, komt de grote koning naar hem toe: Welkom broeder Melis. Ik heb een bijzondere plaats voor je. Want toen je voor Mij koos, daarvoor ontvang je nu je loon. Kom binnen, het feest gaat beginnen."* Met deze woorden riep hij de ruim 2000 jongeren op voor Jezus de kiezen. *"Je bent op weg naar een eeuwige heerlijkheid. Dat geeft een ontzettend gaaf vakantiegevoel."*

Op deze populaire wijze probeert men de jeugd nog met een hemel te lokken.

Verder, de huidige bevindelijk-gereformeerde predikers spreken zonder enig vuur graag over de "eeuwige en onveranderlijke raadsbesluiten Gods". Zij beginnen in hun gebeden en preken bij de "nooit begonnen eeuwigheid", en zij eindigen bij de "nimmer eindigende eeuwigheid", en alzo vullen zij hun preek en maken de cirkel rond. Zij spreken van de "eeuwige verkiezing", zoals Augustinus dat leerde, over een God die een kerk van alle eeuwigheid af heeft verkoren, en die in de tijd wordt toegebracht. Er komt er niet één teveel bij en er valt er ook nooit eentje af. Zij spreken over een God die zijn eigen weg gaat, en enkelingen verkiest en de rest naar de hel stuurt.

Deze predikers bidden altijd in de wens-vorm van: “Och mocht het nog eens gebeuren, en wilt Uwer zich onzer ontfermen, en wilt Uwer nog werken in de lijn der geslachten, etc.”.

Zij zijn dikwijls nog heel “eerlijk”, door te zeggen dat zij zelf nog arme tobbers zijn en nog “voor-de-zaak-staan”, waarmee zij bedoelen dat zij Christus nog niet als hun Borg en Zaligmaker persoonlijk kennen.

Hun God is een statische en onbeweeglijke God, die alles van eeuwigheid af heeft beslist, waarbij onwrikbaar vaststaat wie wel en wie niet behouden wordt. Er is geen millimeter speelruimte. Een God die zich laat verbidden, och ja, die bestond vroeger nog wel. Maar nu, nu is het een verschrikkelijk donkere tijd, waarbij de oordelen zeer laag hangen!

Dat de enige wáre Elohim van Israël zich dynamisch openbaart en zelfs Zijn besluiten verandert, nee, dat kan men zich niet voorstellen. En op deze wijze houdt men zichzelf en de hoorders buiten het bereik van het volle Evangelie van het Koninkrijk der hemelen, dat op de nieuwe aarde met Zijn nationale volk Israël wordt opgericht, waarover de Gemeente zal regeren.

Hoe predikte de Heiland, en hoe de apostelen? Donderden zij ook met de hel, met de zogenaamde onsterfelijke zielen en nimmer-eindigende eeuwigheid? Nee, Hij sprak eenvoudig in gelijkenissen.

Wanneer ons verhaal met het voorgaande uit en afgesloten zou zijn. Wanneer wij niets méér hadden te melden dan alle kerkelijke en maatschappelijke misstanden, zou het er hopeloos uitzien. Nee, de duivelse raadsvergaderingen zijn niet de laatste, en de duivelse inwerking heeft niet de overhand of het laatste woord. Nee, wij hebben het beste voor het leste bewaard. Ook Elohim heeft Zijn raadsvergaderingen. Zie Ps.82 Elohim staat in de vergadering der goden. Hij heeft het eerste én het laatste woord.

Toen Hij raad hield bij Zichzelf en de vraag in de hemelse gewesten centraal stond, wie er met zijn hart borg zou worden voor Israël en de Gemeente, trad de Messias naar voren en zei: Ik zal met mijn hart Borg worden, zie Jer.30:21.

Hij sprak nooit over de vlammen der hel als schrikbeeld, maar wel over de buitenste duisternis voor de vervloekten, voor het slangenzaad. En hij sprak over het “eeuwige leven” op een (ver)nieuw(d)e hemel en aarde. Hij sprak over schapen en bokken, over leven en dood, over verderf en opstanding, over recht en gerechtigheid.

Wie in Hem gelooft heeft eeuwig leven, d.w.z.. het leven der toekomstige eeuw(en), waarin Elohim zal zijn alles in allen. Lees Ps.18:25vv.

Laten wij ons niet teveel bekommeren over wat Elohim afschrijft, maar ons juist inspinnen voor wat Hij zoekt. Hij zoekt het weggedrevene, het verlorene, de verloren schapen van het Huis Israëls. Laat ons buiten de legerplaats gaan, JHWH volgen en Zijn smaadheid dragen, om eens met Hem te delen in Zijn volle heerlijkheid.

Hebr. 13:13.